

Arrest

nr. 136 964 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUFFELEER, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 december 2012 het Rijk binnen en diende op 21 december 2012 een asielaanvraag in. Op 8 april 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep Malinké te behoren en moslim te zijn. U werd op X 1977 geboren in de wijk X in N'Zérékoré in Guinée-Forestière. U woonde tot aan uw

vertrek in het ouderlijke huis met uw ouders, broer en zus. U hebt twee kinderen met uw vaste partner maar jullie waren niet getrouwd en woonden niet samen.

Nadat u de lagere school had afgemaakt ging u enkele jaren met uw vader op het land werken. Toen u ongeveer 18 jaar oud was volgde u een opleiding en ging aan de slag als vrachtwagenchauffeur.

In 2012 hoorde u dat een bedrijf in Zogota (op een 40-tal km van N'Zérékoré) op zoek was naar chauffeurs. U solliciteerde en begon er te werken in mei 2012, weliswaar zonder vast contract. Na een drietal maanden merkten u en uw collega's dat er nieuwe mensen uit Conakry werden aangeworven terwijl jullie nog steeds geen vast contract hadden. Dit rook naar vriendjespolitiek en daar waren jullie het niet mee eens. Op 1 augustus besloten jullie te staken.

Op 3 augustus 2012 stuurde de overheid een delegatie naar Zogota om met de stakers te onderhandelen. Deze onderhandelingen liepen echter op niets uit en op 4 augustus 2012 liep de situatie uit de hand. Het kwam tot rellen tussen het leger en de bevolking van Zogota, tientallen mensen werden opgepakt of raakten gewond en vijf van hen lieten het leven. Een van de doden was het dorpshoofd van Zogota. Op 5 augustus 2012 werd u opgepakt en naar de kazerne van N'Zérékoré gebracht. Men beschuldigde u ervan het dorpshoofd te hebben vermoord.

U zat meer dan twee maanden in de gevangenis tot u op 12 oktober 2012 uw kans schoon zag en wist te ontsnappen uit de gevangenis. U moest met uw celgenoten de binnenplaats van de gevangenis proper maken toen u opeens zag dat er twee stenen uit de muur ontbraken waardoor er een groot gat was ontstaan op de plaats waar het afvalwater wegliep door buizen in de grond. U gleed op uw buik door het gat en zwom de vrijheid tegemoet.

Vervolgens ging u naar het veld van uw vader in het dorp Bailla en contacteerde u uw moeder. Na een week kwam uw oom langs moederskant u ophalen en nam u mee naar Conakry. Hij regelde via een smokkelaar uw vertrek uit Guinee op 19 december 2012. Op 20 december 2012 kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aan vroeg.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden vervolgd en vermoord door de Guineese autoriteiten. Daarnaast vreest u ook vermoord te worden door de familie van het dorpshoofd dat u op uw beurt vermoord zou hebben.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: (1) Internationaal rijbewijs; (2) Nationaal rijbewijs; en (3) Krant Le Soir dd. 13/08/2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Vooreerst hebt u doorheen uw verklaringen de aanleiding tot uw arrestatie en vervolging – namelijk de beschuldiging van moord op het dorpshoofd – niet aannemelijk kunnen maken.

U verklaart dat u op 5 augustus 2012 werd gearresteerd in Zogota op verdenking van moord op het dorpshoofd dat daags voordien tijdens rellen was omgekomen (gehoor CGVS, pg.7; pg.9). Gevraagd naar de reden waarom u verdacht zou worden van deze moord haalt u louter aan dat jullie (de stakers) enkele keren naar het dorpshoofd gingen gezien hij het best geplaatst was om problemen op te lossen in het dorp en dat u vervolgens werd beschuldigd omdat u de leider van de groep was (gehoor CGVS, pg.9).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier (COI Focus Guinee. Les émeutes de Zogota en juillet-août 2012, dd. 31/05/2013) blijkt inderdaad dat het leger op 4 augustus 2012 zeer hardhandig optrad tegen de bevolking van Zogota. Daarbij vielen tientallen gewonden en lieten vijf mensen het leven waaronder het dorpshoofd. U beweert dat het dorpshoofd op een andere manier om het leven kwam dan de vier andere slachtoffers die door de militairen werden neergeschoten (gehoor CGVS, pg.9). Dit blijkt echter nergens uit de beschikbare informatie, alles wijst erop dat ook het dorpshoofd om het leven kwam door het hardhandige optreden van het leger in Zogota. In die zin is het dan ook weinig aannemelijk dat u persoonlijk beschuldigd zou worden van de moord op het dorpshoofd terwijl het Guineese leger door zowel de bevolking als de autoriteiten als de internationale gemeenschap verantwoordelijk werd gehouden voor de andere vier moorden (COI Focus Guinee. Les émeutes de Zogota en juillet-août 2012, dd. 31/05/2013).

Het is trouwens überhaupt weinig aannemelijk dat u beschuldigd zou worden van moord enkel en alleen omdat u de persoon in kwestie de dagen voordien herhaaldelijk opzocht in de hoop een oplossing voor een maatschappelijk probleem te vinden. Het was zijn taak en functie als dorpshoofd om problemen in het dorp op te lossen. U deed dus enkel wat logisch was en wat van u verwacht werd. Bovendien had u geen enkele baat bij het vermoorden van het dorpshoofd gezien de woede van de stakers (en dus van

u) niet naar het dorp en zijn leider was gericht maar naar het bedrijf dat jullie geen vast contract wou geven. U had dus totaal geen motief voor deze moord wat het weinig logisch maakt dat u ervan beschuldigd zou worden.

Bovendien is het los van bovenstaande redenering ook weinig logisch dat het leger u zou arresteren voor de moord op het dorpshef van een dorp waar zij zelf de dag voordien dood en vernieling hadden gezaaid. Ten eerste omdat het weinig waarschijnlijk is dat zij op dat moment de rechten van de bevolking van Zogota ter harte zou nemen en ten tweede omdat zij daar hoogstwaarschijnlijk niet met open armen zou worden ontvangen, om het nog zacht uit te drukken. In de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Guinee. Les émeutes de Zogota en juillet-août 2012, dd. 31/05/2013) is bovendien enkel sprake van arrestaties in de nacht van 3 op 4 augustus en niet op 5 augustus 2012.

Dit alles maakt het weinig geloofwaardig en plausibel dat u verantwoordelijk zou zijn gesteld voor de dood van het dorpshef en als gevolg daarvan vervolgd, gearresteerd en opgesloten werd.

Om te bewijzen dat u effectief wordt gezocht door de autoriteiten legt u een exemplaar van de krant "Le Soir" (dd. 13/08/2012) neer waarin een opsporingsbericht over u staat. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit document uw asielrelaas geenszins staft maar integendeel uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat zowel de slechte kwaliteit van het drukwerk en de foto's als de dikte van het papier twijfels doet rijzen over de echtheid van het door u neergelegde document. Ook het wel zeer merkwaardige taalgebruik, de gebrekkige zinsbouw en interpunctie en het onterechte gebruik van hoofdletters in het "Avis de recherche" dat op u betrekking heeft, doen twijfelen aan de authenticiteit. Dat is des te meer zo omdat deze problemen enkel voorkomen in de tekst die specifiek op u betrekking heeft en niet in de rest van het bericht of in de omliggende artikels. U verklaart verder dat uw oom in maart of april 2013 deze krant vond en zag dat er over u en uw problemen werd geschreven. Daarom stuurde hij u de krant op (gehoor CGVS, pg.5; pg.8). Als u er wordt op gewezen dat de krant in kwestie dateert van 13 augustus 2012 en het dus wel vreemd is dat uw oom plots een krant van meer dan een half jaar ervoor zou tegenkomen en opsturen op het moment dat u al meer dan drie maanden in België was, verklaart u dat men in Guinee oude kranten kan kopen, dat er mensen zijn die kranten bewaren om ze daarna door te verkopen. Uw oom zou deze krant hebben gevonden toen hij zocht naar informatie over de gebeurtenissen in Zogota. Ten eerste lijkt het weinig waarschijnlijk dat er hier een grote afzetmarkt voor zou zijn, wie is er immers geïnteresseerd in oude kranten? Ten tweede dient te worden opgemerkt dat het door u neergelegde exemplaar bezwaarlijk oud lijkt. De krant ziet er omzeggens nog gloednieuw uit, allerm minst alsof ze gedurende meer dan zeven maanden ergens werd bewaard en vervolgens doorverkocht. Dit alles maakt dat het document met de nodige voorzichtigheid dient te worden bekeken.

Los van de vraag naar de authenticiteit van het door u neergelegde exemplaar van "Le Soir" is het document inconsistent met uw verklaringen.

Zo bevestigt u dat het "Avis de recherche" door de overheid in de krant werd geplaatst omdat zij u zochten. Het is echter zeer vreemd dat de autoriteiten een opsporingsbericht over u zouden publiceren op 13 augustus 2012 aangezien u op dat moment in de gevangenis zat. Waarom zouden ze naar iemand moeten zoeken die ze op dat moment al hadden opgepakt? Hiernaar gevraagd antwoordt u aanvankelijk ontwijkend en verklaart vervolgens dat ze u hadden opgepakt omdat u aan het staken was maar dat ze uw identiteit niet kenden en dus niet wisten dat ze u, O. S. hadden gearresteerd (gehoor CGVS, pg.8). Los van het weinig plausible karakter hiervan strookt dit ook niet met uw eerdere verklaringen. U verklaarde immers in het begin van het gehoor dat uw identiteitskaart werd afgenomen in de gevangenis (gehoor CGVS, pg.5). Indien dit het geval was konden de autoriteiten u wel degelijk identificeren. Hiermee geconfronteerd ontkent u dat u documenten bij zich had toen u werd opgepakt (gehoor CGVS, pg.8). Gezien uw eerdere verklaringen is dit antwoord echter niet afdoende en geeft u aldus geen plausible verklaring voor het feit dat de autoriteiten een opsporingsbericht over u zouden verspreiden terwijl ze u al in hechtenis hadden.

Daarenboven staat in het artikel dat u de familiale woning slechts verliet op 9 augustus 2012 wat onverenigbaar is met uw bewering dat u reeds op 5 augustus werd gearresteerd (gehoor CGVS, pg. 9). U beweert verder dat er in het artikel staat dat u wordt gezocht omdat u verantwoordelijk wordt gesteld voor de staking en de gebeurtenissen die daarop volgden. (gehoor CGVS, pg.5). Ten eerste is dat een andere reden dan deze die u voor de rest steeds aanhaalt, namelijk dat u beschuldigd werd van de moord op het dorpshef van Zogota (gehoor CGVS, pg.7; pg.9; pg.12). Bovendien staat dat helemaal niet in het artikel. Er wordt enkel gezegd dat de politie naar u op zoek is en dat uw familie zich ongerust maakt omdat u op 9 augustus het huis verliet na een doodsb bedreiging, aangevuld met algemene info over de rellen in Zogota. Nergens wordt u ergens van beschuldigd.

Al deze tegenstrijdigheden en weinig aannemelijke verklaringen van uw kant omtrent dit krantenartikel doen sterk afbreuk aan de bewijswaarde ervan en ondermijnen in belangrijke mate uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw feitenrelaas.

Bovendien legt u ook weinig geloofwaardige en overtuigende verklaringen af over uw verblijf in de gevangenis en over uw ontsnapping.

U geeft aanvankelijk aan niks te kunnen vertellen over de kazerne van N'Zérékoré waar u meer dan twee maanden verbleef. Wanneer u gevraagd wordt de kazerne te beschrijven antwoordt u eerst zeer algemeen: "Dat is een hele strenge gevangenis, de strengste van de regio. De deur is van ijzer en we moeten onze behoeften in de cel doen. Er is geen toilet. (...) We hebben geen matras daar, iedereen slaapt op een karton op de grond. Er was geen raam, gewoon een gat waarlangs lucht en licht naar binnen kwam.". Wanneer u opnieuw wordt gevraagd de kazerne te beschrijven zegt u: "Ik kan dat niet beschrijven. Ik werd opgepakt en meegenomen. Ik was daar niet om te kijken maar om mishandeld te worden.". Wanneer u erop gewezen wordt dat u wel binnen bent gegaan in de gevangenis en u gevraagd wordt wat u dan zag toen u door de ijzeren poort naar binnen ging antwoordt u dat u met de vrachtwagen tot aan de deur van uw cel werd gebracht, meteen de cel moest ingaan en daar vervolgens niet meer uit kwam tot aan de dag van uw ontsnapping.

Het is zeer vreemd dat u zelfs geen begin van beschrijving van de kazerne kunt geven terwijl u net voor uw ontsnapping klaarblijkelijk wel de kans had om goed rond te kijken en het gat in de muur te ontdekken waarlangs u naar buiten gleed (gehoor CGVS, pg.10; pg.11). Hierop gewezen kunt u opeens wel een beschrijving van de kazerne geven: "Er zijn veel dingen. Je hebt de soldaten, de bomen, een gebouw. Afdelingen. Je hebt ook de tribune. Je hebt heel veel dingen in de kazerne. Dat zag ik wel. De plek waar we aan het proper maken waren, als je daar stond kan je de tribune zien. Aan de toiletten van de soldaten moesten wij schoonmaken. In de kazerne heb je ook veel gebouwen." Dat u aanvankelijk aangeeft de kazerne niet te kunnen beschrijven maar daarna – wanneer u erop gewezen wordt dat het niet logisch is dat u geen beschrijving kunt geven – opeens wel kunt antwoorden doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien u werkelijk twee maanden vast had gezeten in de kazerne van N'Zérékoré zou deze vraag meteen snel en gemakkelijk te beantwoorden moeten zijn.

U geeft aan dat u met meer dan tien personen in de cel zat. U zat meer dan twee maanden met deze mensen in de cel maar u kent noch hun namen, noch de redenen waarom ze in de gevangenis zitten (gehoor CGVS, pg.10). U geeft keer op keer een vaag en algemeen antwoordt wanneer u hiernaar wordt gevraagd: "Er zijn veel mensen en iedereen heeft zijn eigen probleem. Sommige mensen zijn zelfs opgepakt zonder dat ze weten wat ze hebben gedaan. Ze pakken zomaar mensen mee en zetten ze vast."; "Ik ken hun namen niet, ik ken ze niet. Niemand komt ons daar bezoeken. Die soldaten eten en wij kregen de restjes, dat was niet genoeg." (gehoor CGVS, pg.10-11). Wanneer u gevraagd wordt of u goed overeen komt met uw celgenoten en waarover jullie zoal praatten zegt u: "We hadden allemaal zorgen dus we maakten geen ruzie. We hadden alleen maar zorgen en problemen."; "Wij praatten gewoon: "Weten je ouders dat je bent opgepakt? Waarom ben je opgepakt?" We praatten alleen maar over problemen." (gehoor CGVS, pg.11). Aangezien u zelf aangeeft met u celgenoten te praatten over de reden van hun arrestatie wordt deze vraag u nogmaals gesteld. Ditmaal geeft u een iets specifiekere maar nog steeds vaag en algemeen antwoord: "Ik heb gezegd iedereen heeft zijn eigen problemen. Sommigen zijn opgepakt omdat ze geld geleend hebben en niet konden betalen. Sommigen gingen uit en het was laat en er was controle. Iedereen was in dezelfde cel, alles was gemengd.". Het feit dat u pas na herhaaldelijk aandringen een klein beetje gedetailleerd op deze vraag kunt antwoorden doet vermoeden dat u tijd moest winnen om over uw antwoord na te denken. Dat u op dat moment bovendien nog steeds geen echt gedetailleerd antwoord kunt geven en geen namen kunt noemen doet verder afbreuk aan uw verklaringen (gehoor CGVS, pg.11). Er werden u nog een heel aantal vragen over dit onderwerp gesteld (gehoor CGVS, pg.11), maar op geen enkel moment geeft u een gedetailleerd en doorleefd antwoord. Het feit dat u over uw celgenoten met wie u meer dan twee maanden vast zat niet eens basisinformatie als hun naam en waarom ze zijn opgepakt kunt verstrekken doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook het verhaal over uw ontsnapping is weinig aannemelijk. U verklaart dat u na meer dan twee maanden voor het eerst uit uw cel mocht om samen met uw celgenoten de binnenplaats schoon te maken. Op dat moment spotte u een gat in de muur waarlangs u zich naar buiten liet glijden (gehoor CGVS, pg.10; pg.11). Vooreerst is het al opmerkelijk dat u twee maanden onafgebroken in uw cel doorbracht en toen opeens samen met uw tiental celgenoten collectief naar buiten mocht om te poetsen. Bovendien hielden de bewakers jullie blijkbaar niet goed in het oog gezien u de kans had te ontsnappen. Hierover verklaart u dat het op de plaats waar u aan het werk was te hard stonk en er dus geen bewakers aanwezig waren (gehoor CGVS, pg.11). Dit is bezwaarlijk aannemelijk te noemen. Bovendien

lijkt het ook sterk dat geen enkele van uw meer dan tien medegevangenen u door dat gat zag kruipen en hetzelfde lumineuze idee had. Hierover zegt u: "Ik weet niet of iemand mij gezien heeft. Ik heb geprobeerd en dat is gelukt, ik weet niet wat er gebeurd is met hen. Wat er gebeurde daarna weet ik niet. (...) Dat weet ik niet. Niemand heeft mij gepakt, ik heb niet achterom gekeken. (gehoor CGVS, pg.11)." Het is echter uiterst vreemd dat u de enige zou zijn geweest die dat gat in de muur überhaupt had gezien en er dan ook nog in slaagde er ongezien doorheen te kruipen terwijl er meer dan tien gevangenen en bewakers op de binnenplaats rondliepen.

Al deze vage en ongeloofwaardige verklaringen ondersteunen geenszins uw verklaringen als zou u meer dan twee maanden hebben vastgezet in de kazerne van N'Zérékoré. Er kon eerder ook al geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de aanleiding tot uw arrestatie en vervolging – namelijk de beschuldiging van moord op het dorpshef –, noch aan het krantenartikel dat u ter bewijs neerlegt. Dit alles ondermijnt sterk de plausibiliteit van uw verklaringen en ook uw algemene geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw identiteit legt u verder ook nog een internationaal en een nationaal rijbewijs neer.

U verklaart deze documenten via uw oom in Guinee te hebben aangevraagd vanuit België (gehoor CGVS, pg.5). In die zin kunnen zij geen ondersteuning bieden voor uw asielrelaas noch voor uw identiteit gezien uw oom blijkbaar zomaar uw documenten kon gaan ophalen in Conakry zonder enige vorm van identificatie van uw kant. U bent namelijk niet in het bezit van een Guineese identiteitskaart noch van een paspoort. Eerder werd al aangetoond dat de redenen die u aanhaalt voor het verlies van uw identiteitskaart en paspoort niet geloofwaardig en zelfs tegenstrijdig zijn.

Bovendien geeft u aan dat u niet onder uw eigen naam naar België kon reizen omdat u problemen met de overheid hebt (gehoor CGVS, pg.12). Wanneer u erop gewezen wordt dat het dan toch wel riskant moet zijn geweest voor uw oom om uw rijbewijzen te gaan aanvragen en ophalen zegt u dat de rijbewijzen bij een andere instantie moeten worden opgehaald. Wat er ook van zij, beide documenten worden uitgegeven door de autoriteiten en dit ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid als zou u een oprechte vrees hebben voor de Guineese overheid.

Gezien u de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen niet aannemelijk hebt gemaakt kunnen zij aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlandse of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift "Rijbewijzen verzoekende partij".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert, aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, in een eerste middel de schending aan *“van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de *“schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)”*. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker beroept zich, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, in een eerste en enige middel op de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.6. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Waar verzoeker meent dat *“de weergave van de feiten door de Commissaris-Generaal nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details”*, dat *“het Commissariaat-Generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”* en *“men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven”*, stelt de Raad vast dat verzoeker in het gedeelte *“in feite”* in zijn verzoekschrift, naast het herhalen en benadrukken van zijn vrees, zich op exact dezelfde feiten beroept en deze zelfs iets summierder weergeeft. Verzoeker spreekt zichzelf aldus manifest tegen en beperkt zich zodoende tot ongegronde verwijten.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Waar verzoeker *“benadrukt evenwel dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden”*, wijst de Raad erop dat dit inherent is aan de medewerkingsplicht en dat louter uit het veel details te geven, geen waarachtigheid van de afgelegde feiten kan worden afgeleid. Waar verzoeker nog aanvoert dat *“Van verzoekende partij eisen dat hij van zijn vervolging, arrestatie en detentie hard bewijs voorlegt, is gewoonweg onaanvaardbaar”*, stelt de Raad vast dat geen dergelijke motieven terug te vinden zijn in de bestreden beslissing, zodat verzoekers argument geen grond heeft.

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst.

3.5. Verzoeker verklaart op 5 augustus 2012 te zijn opgepakt naar aanleiding van de staking te Zogota, naar de gevangenis van N'Zérékoré gebracht te zijn, en hier twee maanden en een week gedetineerd te zijn op beschuldiging van het vermoorden van de “chef de village K. G.” alvorens op 12 oktober te kunnen ontsnappen (gehoor p. 7, p. 9). Dit klemt echter zowel qua datum van de arrestatie, periode van de detentie, naam van de chef, en wijze van vrijlating, met de in het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus Guinee – Les émeutes de Zogota en juillet-août 2012”, waaruit blijkt dat in de nacht van 3 op 4 augustus 2012, naar aanleiding van interventie van de ordediensten, een tiental gewonden en vijf doden vielen, waaronder de “chef du village, N. K.” (bron Radio France International). Hierbij rapporteren drie Guineese NGO's over de arrestatie van dorpsbewoners (van Zogota). De autoriteiten beloven een onderzoek en midden augustus beveelt de regeringsdelegatie die N'Zérékoré heeft bezocht, de vrijlating van alle gevangen genomen dorpsbewoners (guineeforestière.org). Zowel het US Department of State (rapport 2012) als Guineeforestière.org vermelden dat de gearresteerden (enkele dagen) later vrijgelaten zijn. Uit gerechtelijke bronnen blijkt tevens dat de gearresteerde dorpelingen in april 2013 werden gehoord door een onderzoeksrechter, evenals de civiele en militaire

verantwoordelijken. Naar aanleiding van de gebeurtenissen werd de prefect ontslagen en een kolonel in beschuldiging gesteld voor medeplichtigheid aan moord en onvrijwillige slagen en verwondingen. Aldus kan tevens blijken dat er wel degelijk officiële functionarissen verantwoordelijk werden gesteld en gestraft voor deze gebeurtenissen, zodat verzoekers relaas dat hij beschuldigd zou worden van de moord op het dorpshef strijdig is met objectieve gegevens die hij niet weerlegt. Verzoeker laat ook in het verzoekschrift na dit gedogen te verklaren.

3.6. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Daar waar verzoeker aanvoert dat *“het hier geenszins een professionele krant betrof”* en *“Le Soir is een krant waarvoor verschillende burgers als freelancejournalist een artikel kunnen indienen. Deze artikels worden evenwel niet nagelezen door een verantwoordelijke. Zij worden louter verzameld en vervolgens gedrukt”*, ondergraaft hij zelf de bewijswaarde van dit stuk nu hij zelf aangeeft dat dit document geen enkele garantie op objectiviteit biedt en eenieder om het even welke tekst kan publiceren. Verzoeker weerlegt evenmin de formelijke tekortkomingen. Aan dit stuk kan geen bewijswaarde worden gegeven.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Dienaangaande stelde de commissaris-generaal reeds terecht vast dat verzoekers verklaringen omtrent het bekomen van de krant en de inhoud van het opsporingsbericht – volgens het bericht zou verzoeker op 9 augustus het ouderlijk huis verlaten hebben na een doodsb bedreiging en zouden er een honderdtal doden gevallen zijn na de gebeurtenissen in Zogota – ernstig tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn.

3.7. Aangaande de detentie, kan inderdaad een eerste beschrijving worden vastgesteld doch verzoeker gaat er aan voorbij dat deze dermate oppervlakkig en nietszeggend is, dat de commissaris-generaal inderdaad kon concluderen dat dit een zeer algemene beschrijving is en dat dit, in het licht van verzoekers opmerkingen dat hij *“ik kan dat niet beschrijven”* en van de vrachtwagen meteen in de cel te zijn gebracht, zeer vreemd is. Het is evenmin aannemelijk dat iemand de gevangenis waar hij meer dan twee maand heeft verbleven en tevens uit ontsnapt is niet beter zou kunnen toelichten of minstens deze feiten kan vertellen die belangrijk waren voor de dagelijkse routine en veiligheid. Aangezien verzoeker nadien plots wel meer details kan verschaffen, kan hij geenszins aanvoeren dat hij *“heeft immers getracht deze traumatische ervaring zoveel als mogelijk weg te dringen”*. Dat *“Bovendien dient opgemerkt te worden dat kandidaat-vluchtelingen steeds dringend worden aangemaand om kort te antwoorden op de vragen, zonder uit te wijden”*, kan geenszins blijken uit het gehoor. Integendeel de dossierbehandelaar stelde bijzonder veel vragen om een beter beeld te krijgen (gehoor p. 10) van het relaas en evenmin kan blijken dat een interview van vier uur onvoldoende zou zijn om verzoeker zijn problemen te laten toelichten. Waar verzoeker aanvoert dat *“Wat betreft de personen waarmee verzoekende partij in de cel zat, dient opgemerkt te worden dat deze mensen allen angstig waren. Zij wisten immers niet waarom de anderen gevangen genomen waren, sommige wisten zelfs niet waarom zijzelf gevangen genomen waren. Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat deze mensen weinig spraakzaam waren en niet zomaar allerlei informatie gingen delen met de onbekenden met wie zij een cel delen.”*, is dit strijdig met zijn eigen verklaringen dat *“wij praatten gewoon: “weten je ouders dat je bent opgepakt? Waarom ben je opgepakt? We praatten alleen maar over problemen.”* (gehoor p. 11). Waar verzoeker nog beklemtoont dat *“Daarbij dient overigens opgemerkt te worden dat verzoekende partij wel verklaard heeft dat er veel mensen waren die ieder hun eigen probleem hadden, sommigen omdat ze geleend geld niet konden terug betalen, anderen omdat ze te laat uit waren gegaan,...”*, verandert dit niets aan de vaststelling dat verzoeker over zijn hele detentie en medegevangenen bijzonder algemene, niet gedetailleerde en oppervlakkige verklaringen aflegt. Daargelaten dat verzoeker niet kan duiden of hij de enige was die wist te ontsnappen, weerlegt verzoeker geenszins de andere vaststellingen inzake de

ontsnapping, zodat de commissaris-generaal terecht kon oordelen dat verzoekers ontsnapping ongelooftwaardig is.

3.8. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van onterechte verwijten naar het CGVS (*“Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”, “Verzoekende partij heeft de stellige indruk dat het Commissariaat-Generaal de zaken lijkt de willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt”*), het geven van gefabriceerde en onlogische post-factum verklaringen (*“Het is niet ondenkbaar dat het leger reeds zo zwaar aangepakt werd betreffende de inval en de vier moorden op onschuldige burgers, dat zij geen verantwoordelijkheid meer wilden opnemen aangaande de moord op een dorpshef, een functie waarvoor in de Guineese cultuur zeer veel ontzag bestaat”*), het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Guinee willen reizen en niet slaat op Guineese staatsburgers. Daarenboven kan hieruit blijken dat *“reizigers die naar Guinee reizen worden aangemaand tot voorzichtigheid en aangeraden zich goed te informeren over de ontwikkeling van de veiligheidssituatie”*, waaruit geenszins een staat van intern gewapend conflict kan worden afgeleid. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, beperkt hij zich tot boude, niet-geadstrueerde en ongegronde beweringen en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK